

הערה: בכל גליון יש עצות טובות ומועילות, או שורות שהיית רוצה לזכור. כדאי מאוד לעיין אותם, או לרשום אותם בפנקס מיוחד. ועל זה נאמר: אם תעירו ואם תעוררו את האהבה עד שתחפץ. (ויכדוע מהרמב"ן).

בטחון שבועי

אור חדש על מתיקות דרך "ויגבה לבו בדרכי השם" במשנת נובהרדוק. מהגה"צ רבי יהודה מאנדל שליט"א משה"ת לייקווד יצ"ו

ליל הסדר עם הודיה ושמחה שנה ב' גליון 21 לע"נ מרת חוה בת ר' פינחס ע"ה ולזכות ר' מ.ב.א. שיחי'

ליל הסדר - השראת השכינה

נוכר כאן שוב בקצרה שעיקר השאיפה בלילה קדוש זו ובכל הפסח, הוא (כנ"ל בגליון הקודם) לזכות להיהפך בעצמינו למצה! ולכן כדאי מאוד להתכונן לליל הסדר להיות במצב של ענוה, מנוחה ושמחה, ולהחליט שבשום אופן לא נקפיד על שום דבר. וכך נתחבר למצה שהיא עיקר עבודת היום.

בהגדות מובא מזה"ק (שמות מ:) וז"ל כל בר נש דאישתעי ביצי"מ ובההוא סיפור חדי בחדה, זמין איהו למחדי בשכינתא לעלמא דאתי, וגו' איהו בר נש דחדי במריה, וקוב"ה חדי בההוא סיפר. ביה בשעתא כניש קוב"ה לכל פמליא דיליה. ואמר לו זילו ושמעו סיפורא דשבחא דילי דקמשתעו בני וחדאן בפורקני וכו' [כל בן אדם שמספר ביצי"מ, ובספור ההוא שמח בשמחה, הוא מוזמן לשמוח עם הקב"ה לעוה"ב וכו' הוא בן אדם ששמח באדונו, והקב"ה שמח בסיפור ההוא. באותה שעה הקב"ה מקהיל את כל הפמליא שלו, ואומר להם - לכו ושמעו סיפור השבח שלי שמספרים בני ושמחים בישועתי וכו']. וע"ש עוד שעי"ז המלאכים ג"כ מודים להשי"ת על הנסים ועל עם קדוש, וחובה על האדם להודות ולספר לד' על כל הנסים שזכה לראות.

בליל הסדר אנחנו רוצים להתרומם להתקרב ולהרגיש השראת השכינה. הדרך הטובה ביותר לזה, הוא אהבת ד' יחד עם אהבת ישראל - לכבד אנשים, ובפרט בני הבית. ולא להקפיד או ח"ו לכעוס כלל. אלא אדרבה, האדם צריך להיות בשמחה ולהודות ע"י הסיפור מתוך הכנעה ושמחה כד' הזוה"ק הנ"ל. זה מה שמביא את השכינה. ולכן חשוב מאוד לקרא את ההגדה עם הרגש. זהו הזמן לקרבת השם עם לב מלא הכנעה (כמו המצה), ושמחה והודיה להשי"ת. ויחד עם זה צריך הכרת הטוב גם להורים ולבני הבית. [כל המודה בטובתו של חבירו, סופו מודה בטובתו של מקום].

בני חורין בהסיבה

בתהלים פרק ע"ח כתוב שהתכלית שעד דור אחרון מספרים ביצי"מ, הוא "וישימו באלקים כסלם, ולא ישכחו מעללי קל, ומצותיו ינצורו". ופירשו המפרשים כסלם היינו מבטחם, שיבטחו בו על ידי שאינם שוכחים את כל הנפלאות שהשם עשה לנו, ועי"ז ומצותיו ינצורו.

וזהו עיקר ענין בני חורין בליל הסדר שאנחנו צריכים להגיע להכרה שהקב"ה דואג לנו לכל פרט גם היום, ונוכל להשען ולהיות במנוחה. וזהו המשמעות האמיתית של בני חורין - מי שיש לו "מנוחת נפש הבוטח" שכ' החוה"ל (בפרק א') שהוא מהות הבטחון, הוא בן חורין מדאגות וחי לפני השי"ת בשמחה! וזהו ענין ההסיבה - יש לנו להשען על אבינו שבשמים! ובוה יל"פ מעשה בר"א ור"י וכו' שהיו מסובין בבני ברק והיו מספרים ביצי"מ וכו'. וצ"ע שהרי המ"ב (תע"ג ע"א) מביא מהשלה"ק שאין לומר את ההגדה בהסיבה, אלא באימה ויראה. (כיון שהקב"ה מביא כל פמליא של מעלה לשמוע - ואין זה סתירה לד' הזוה"ק הנ"ל שהסיפור עצמו צריך להיות בשמחה). ולפי משנ"ת י"ל להתנאים הקדושים, גם בשעת הסיפור היו במצב של הסיבה ובטחון, כיון שזהו יסוד ענין הסיפור!

[הגדה] ומוסר בניגון

כמו שצריך לומר את ההגדה עם הרגש, וידוע מה שהעולם אומר - כל המרבה הרי "זה" משובח - שהוא עצמו משתבח ע"י שמספר בהרגש לפני השי"ת. כן הוא בכל מאמר חז"ל שלומדים עם ניגון שמעורר את הרגש. הכרתי בעל מוסר זקן שעבד כל ימיו על בטחון. פעם שמעתי ממנו מאמר חז"ל (קדושין מ' ע"א) חשב אדם לעשות מצוה ונאנס כו' מעה"כ כאילו עשאה, וכשרק שמעתי ממנו, זה נכנס לי כ"כ עד שהרגשתי אותו חזק. הקשר שלי אתו, גרם לי להבין כמה חשוב ללמוד מוסר עם ניגון עד שנכנס לתוכינו בחוש. [ויש לדעת שבעלי המוסר היו אנשים שמחים ביחד!]

לדוגמא, מי שחוזר על המילים "השיבנו אבינו לתורתך" - מילים שמלאים רגש, אם תחזור פעם אחר פעם עליהם עם ניגון לבבי ורגוע, אתה תרגיש הרבה יותר את המילים! צדיקים היו בוכים כשאמרו את התפילה הנפלאה הזאת.

היהודי הנ"ל, תמיד היו לו פנים מאירות מרוב שמחה, גם כשגופו היה מלא ייסורים, הוא היה חי עם הקב"ה עם בטחון - הדרך היחידה לחיות!

היו צדיקים ששמעתי אותם מתפללים, והם התפללו כל פסוקי דזמרה כל יום עם ניגון חרישי, וכן כדאי, את ההגדה לומר [עם ניגון ונוסח, או עכ"פ] עם לב ער למה שמוציא מפיו, בשמחה ובנחת!

[ועי' ספר הפרדס לרש"י ז"ל שכ' פותחין בהגדה וקורין בשיר והלל וכו' ע"כ. ובהגדת הריטב"א (הל' סדר ההגדה) כ': חייב אדם לומר ההגדה בנעימה, ובקול רם בכל כוחו. ע"כ].

ולפי משנ"ת י"ל להתנאים הקדושים, גם בשעת הסיפור היו במצב של הסיבה ובטחון, כיון שזהו יסוד ענין הסיפור!

כל דכפין ייתי ויכול

מהו ענין ההזמנה הזאת, הרי בחוץ לא שומעים. אלא שבלייל הסדר אנחנו חייבים להיות במצב רוח מרומם של הודיה, בטחון ושמחה, ואז הטבע הוא שאדם רוצה לשתף אחרים בשמחתו. הוא מרוגש שהשי"ת כ"כ מטיב אתו, והוא ג"כ רוצה להיטיב לאחרים. ואת ההרגשה הזאת אנו מביעים בהא לחמא עניא. ולכן, כמה חשוב, לפני שתתחיל לומר כן, לבדוק שאתה באמת במצב רוח טוב ושמה, ושבאמת אתה מרגיש כן! ואז תגיד הזמנה זו בנדיבות ומכל הלב.

ועוד נקודה יש כאן, שכאן לומדים מהו היסוד של עבדי ד' ולא עבדי פרעה.

אנחנו מדברים בכל ההגדה על פרעה והמצרים. להם אין הרגש בשביל השני, ולכן אנחנו צריכים להראות לפני ד', שאנחנו רוצים להיות טובים. והנה במכת בכורות גם בכור השבי נהרג, ופרש"י כיון שהם שמחו על צרות ישראל, נענשו כמו המצרים עצמם. כי העיקר אצל הקב"ה הרצון – רחמנא ליבא בעי. [אם יש לך תשוקה להיות כמו הגר"ק קניבסקי זצ"ל, זה שוה המון – תודה להשי"ת שיש לך רצון! – ויש לך על זה גופא הרבה שחר]. ד' רוצה רק שנרצה, ושנעשה מה שאנו יכולים. וגם אם אין לו עכשיו יכולת להביא אורחים, גם הרצון הזה הופך אותנו לבעלי חסד אמיתיים, ומקבלים ע"ז הרבה שחר! חשב אדם לעשות מצוה ונאנס כו' (עי' מסגרת בעמוד הקודם).

השתא הכא לשנה הבאה בארעא דישראל וכו'

ללמוד, מ"מ עצם הסיפור משבח אותנו. המטרה של מצות סיפור יצי"מ, הוא להוליד בנו הרגשה ואהבה להשי"ת, ולהאמין בו ולבטוח בו יותר ויותר. מהלילה הזה תלמד

בטחון אמיתי והלב שלך יהיה יותר בריא ורגוע מכל הספיקות והעניינים שלך. ולכן כמה שתשקיע בלילה הזה בסיפור, אתה מתעלה – מדרגה אחר מדרגה עד – וישימו באלקים כסלם. ואז אתה באמת משוכח!

עוד ענין יש בריבוי הסיפור, שבזוה"ק (הנ"ל בהתחלה) מבואר שכמה שאנו מספרים, אנו מוסיפים כביכול כח למעלה, והכוונה,

שעי"ז שאנו מספרים בשמחה, הקב"ה יכול לעשות אתנו עוד חסדים. (כי השתבחנו במדת הבטחון)

ויוציאנו ד' ממצרים ביד חזקה ובזרוע נטויה. עבד שהיה מאתיים שנה בבית האסורים עם עבודת פרך אומר הוציאוני כבר ואיני מבקש כלום (עי' ברכות ט:). אבל הקב"ה לא עשה כן, אלא הוציאנו ביד רמה – בכבוד – ביד חזקה ובזרוע נטויה, ועוד עם הרבה כסף. למה גם זה היה חשוב לכלל ישראל?

המהר"ל מפרש שענין אמירת גם זו לטובה (זו עם ו')

ההיפוך), הוא שע"ז השי"ת הופך את המצב הקשה ביותר, למצב הטוב ביותר, וזהו מה שהשי"ת בא ללמדינו – אני הופך אתכם מעבדים – לא רק להשתחרר מהעבדות – אלא להיות מלכים, ועשירים מלאים כל טוב! וזה מלמד אותנו, תמיד לצפות – מהמצב הקשה ביותר – לישועה

שאלו, איך אומרים כן אלפיים שנה כבר, בלשון הבטחה, והרי כבר כ"כ הרבה שנים זה לא נתקיים, ואיך נאמר אותו שוב, כשאין אנו בדרגה לומר שאנו באמת מאמינים

שבשנה הבאה אנחנו נהיה באמת בא"י. האם יש מצוה לומר דבר שאין הלב שלנו מעיד על אמיתותו?

התשובה: יש מצוה! כדי להגיע לבטחון צריך לדבר בצורה בטוחה, והדיבורים ישפיעו גם על לבנו, כמש"כ האמנתי כי אדבר! גם דיבורי בטחון הם כבר מדרגה בבטחון, ולבסוף גם הלב ימשך אחר הפה!

כתוב בספה"ק, שבלייל פסח אנחנו צריכים להודות להשם גם על כל הגאולות והישועות הפרטיות שלנו (ושל בני ביתנו, ברוחניות וגשמיות...) **ולכן כשתאמר השתא עבדי לשנה הבאה בני חורין, תבטח בהשם שגם כל ה"פעקאלאך"**

(חבילות) שלך ייעלמו, והכל יהיה מושלם ברוב רחמיו וחסדיו! ותזכה אז (וגם עתה!) להיות בן חורין אמיתי!

ולכן – ואפילו כולנו חכמים וכו' וכל המרבה לספר ה"ז משובה

הטעם של כל המרבה – ואף על פי שאין כאן חידושים שלא ידענו, ולכן החכמים והנבונים יכולים לחשוב שעדיף

דיינו

כבר נתבאר שעיקר ליל הסדר הוא השבח וההודיה, בשמחה. בפיוט דיינו, יש לימוד עצום **איך להודות**. לפעמים אנחנו מודים להשם, אבל בלבינו אנחנו רוצים עוד! אין זה הודיה שלימה. הודיה שלימה זה כשאתה אומר לפני השי"ת **דיינו!** זה מספיק לי – זהו מצב מושלם! איני צריך לחשוב על שום מצב יותר טוב מזה.

זהו מה שעשתה לאה אמנו – הפעם אודה את השם! **בשעת ההודיה א"צ לבקש כלום** – רק להודות באמת. ולכן ותעמוד מלדת. (אלא שצריך בנפרד אח"כ לבקש גם המשך, וכידוע). לאה לימדה אותנו איך להודות בשלימות על מצב מושלם (ועי' ברכות ז:). ובאמת מאותה הודיה ויהודה, יצא נעים זמירות ישראל – דוד המלך.

אנחנו מוצאים המושג "דיינו" – בחוה"ל סוף שער הבטחון במדרגה העליונה של בטחון.

וז"ל כאשר תחזק הכרתו יותר מזה בחמלת הבורא על בראיו, **ירצה במה שיהיה מגזירת האלקים לו וכו' וישמח בכל אשר עשה לו האלקים**, ממות וחיים, וריש (עוני) ועושר, ובריאות וחולי, ע"כ. וע"ש עוד.

ויש לנו שתי דוגמאות שאף בהטבה שאינה שלימה, אנחנו צריכים לומר על כל שלב – **דיינו!** הא' גשמי – אילו נתן לנו את ממונם ולא קרע לנו את הים. מבלי קרי"ס וטביעת המצרים מה היה מועיל לנו ממונם. והב' רוחני – אילו קרבנו לפני הר סיני ולא נתן לנו את התורה, על כל חלק ברוחניות ג"כ צריך הודאה מושלמת. שבשעת ההודיה אינו יכול לחשוב על עוד – **דיינו!** (וברוחניות צריך גם לבקש עוד). אבל בשעת ההודיה לדעת שבאמת הכל לטובה, ובינתיים זהו המצב הנפלא ביותר!

ולכן – ואפילו כולנו חכמים וכו' וכל המרבה לספר ה"ז משובה

הטעם של כל המרבה – ואף על פי שאין כאן חידושים שלא ידענו, ולכן החכמים והנבונים יכולים לחשוב שעדיף

הגדולה ביותר! האדם הוא פוסק לעצמו, כשקרה משהו קשה, אם הוא רואה רק רע, אז זה יישאר כן, ועוד יותר מזה ח"ו, אבל אם הוא אומר "גם זו לטובה" – אע"פ שאינו יודע למה זה טוב – הוא פסק לעצמו שייהפך לטובה!

ד"ם צפרדעי. למה שתי המכות הראשונות היו על הנילוס? נקדים עוד שאלה. למה דוקא בפרשת ציצית נזכר יציאת מצרים. חז"ל אומרים שהתכלת שבציצית דומה לים, רקיע וכסא הכבוד. התכלת מזכיר להסתכל למעלה ולשעבד לבנו לאבינו שבשמים. התורה בפרשת עקב משבחת את ארץ ישראל שצריכה גשם, לעומת מצרים שא"צ. ועז"נ ארץ אשר ד' אלקיך דורש אותה, תמיד עיני ד' אלקיך בה וכו'. ע"י שצריכים גשמים זה ג"כ מזכיר לנו להסתכל כלפי מעלה. ולכן בפרשת ציצית שאנו מצווים לראות הפתיל תכלת ולהסתכל כלפי מעלה, אנו מצווים גם לזכור שיצאנו ממצרים כדי לזכור תמיד את השם. ולזה באו שתי המכות הראשונות להזכיר למצרים שלא יבטחו בנילוס אלא רק הקב"ה עושה הכל!

ד"ם ואש ותמרות עשן

זה שייך לביאת המשיח. ואחד מהעקרם שמוטלים על בעל הבטחון הוא לבטוח בד' שישלח לנו את הגאולה. אחכה לו בכל יום שיבוא. אנחנו יודעים 45 של כלל ישראל מתו במכת חשך ולא זכו לצאת ממצרים, משום שלא חיכו לגאולה. המשגיח רבי נתן וואכטפויגעל זצ"ל, אמר לי בשם החפץ חיים, שאמר לאחר מלחמת העולם הראשונה, שיהיה הפסקה, ואח"כ יהיה מלחמת העולם השנייה - הרבה יותר קשה, ואח"כ עוד הפסקה, ואז מלחמה שלישית שבעקבותיה תבא הגאולה!

רבי יחזקאל לעוונשטיין זצ"ל אמר, שהמלחמה הזאת תלויה במלחמה רוחנית של התחזקות באמונה ובטחון. מי שנכנע להסתר פנים ומאבד אמונתו ובטחונו ח"ו, הוא בסכנה ממלחמה גשמית. אבל מי שבזמנים הקשים שלפני ביאת המשיח מתחזק באמונה ובטחון, הוא יזכה לשכר בלי גבול. וכשמשיח יבא, כל אחד ישמח וירקוד לפי צפייתו וחיזוק בטחונו!

(בחז"ל במדרש רבה – מבואר שאפילו גן עדן שצוּעק תן לי צדיקים ולא רשעים, איזה צדיקים – הבוטחים על הקב"ה!)

לא ע"י מלאך וכו' אלא הקב"ה ובכבודו בעצמו

הקב"ה, ביצי"מ גילה לנו את האמונה באופן החזק ביותר. אם היינו נגאלים ע"י מלאך, אף שנדע שהוא רק שליח, בכל זאת האמונה נחלשת. הטבע הוא שנמשכים ומתפעלים מכל מיני כוחות בבריאה, ואז ח"ו יכול לייחס להם ערך. אנחנו חייבים להשיב אל לבנו – שאין עוד מלבדו!!

אסור שגדלותו של אדם גדול וצדיק, או מתיקותו של ילד קטן או תינוק, ישכיחו מאיתנו – מי עומד מאחוריהם, ושל מי כל הכוחות המיוחדים והיופי המיוחד – הכל הכל מהש"ת. גם הכשרונות והשכל שלנו אינו שלנו באמת!

והרי אנחנו אומרים הלא כל הגיבורים כאין לפניך וכו' כי הכל הבל. כי גם הצדיק הגדול הגיע למה שהוא הגיע, רק בסייעתא דשמיא, ואסור לנו לחשוב שהוא משהו לעצמו ח"ו.

ולכן לא הוציאנו ע"י מלאך או שליח. כי אז היינו עלולים לייחס אליו איזה כח. ואף אם בשכלינו נבין שאין לו כח, אבל בלבינו יכול להיות נטיה לכך, והש"ת ברחמיו הראה לנו שרק הוא ית' בעל כל הכוחות כולם!

אין דבר העומד לעולם ולעולמי עולמים אלא ידיעת צור העולם (רמב"ם הלכות מזוזה צ"ו י"ג) לא נלך שולל אחר השקרים של היצה"ר אלא נזכור שכל הכוחות ברשות הש"ת ורק הוא ית' מנהל אותם מתחילה ועד סוף! ואם נכיר בזה, נזכה גם אנו להידבק בהש"ת הנצחי – שורש כל ההצלחות.

הלל: הלל אין פירושו רק לשבח. זה מלשון "הוללות" שעניינו – לצעוק שבת והודיה. היו צדיקים, שכשאמרו הלל בליל פסח, שמעו אותם מרחוק. (ועי' פסחים פ"ז ע"ב "כזיתא פיסחא הוללא פקע איגרא"). מי שממלא את מוחו במחשבות של ראיית טוב, ובטחון והודיה, הוא אדם שמח ורוצה תמיד לשיר ולרקוד לפני השם. גם הפסוקי דזמרה הוא מלא בהללוקה. הקשבתי כמה פעמים לצדיקים מיוחדים כשאמרו פסד"ז, וזה היה מלא מתיקות וגעשמאק!

נרצה: אנחנו אומרים על עצמינו שע"י עבודתנו בליל הסדר אנחנו מרוצים לפני ד'. הקב"ה רוצה שנהיה שמחים ומאושרים עם המצוות שלנו. כך גם מקבלים עליהם יותר שכר. גם המצה ומרור וגם הסיפור יצי"מ. האדם צריך לדעת שגם אם היו טעויות או מכשולים, הכל מן השמים, והשם רוצה שגם אחרי המכשולים נסמוך על השם שקיבל את מאמצינו, ורצונו לעשות הכל על הצד היותר טוב. ויראה את הצד הטוב, כי גם זה חלק חשוב מאוד בבטחון!

חלק מיוחד בענין ההודאה

הודו לד' כי טוב כי לעולם חסדו. הפירוש: אם תודה לד' בכל מצב, ותגיד שמצבך טוב, אז מצבך ימשיך להיות מלא חסדים לעולם! (רבי שאול בראך זצ"ל).

- * מי שיש לו לב מלא הודיה, זוכה לכל העושר שיש בעולם!
- * מאידך, הנחש שלא היה מרוצה על מה שיש לו, (ורצה את חוה). גם מה שהיה לו נלקח ממנו (ידיו ורגליו-מדרש).
- * הטעם שלפעמים צדיקים סובלים, יכול להיות משום ששוכחים להודות בלי סוף על כל החסדים שיש להם בחיים. (בשם הרב שך זצ"ל).
- * האדם צריך להודות להשם בפה מלא, ולא רק בלבו. (חוה"ל).

- * גם שער הבחינה עוזר לבטחון – ע"י שתראה כ"כ הרבה חסדים בכל מצב.
- * כ' הפלא יועץ, שאם אדם נמצא בצרה, שיזכיר הנפלאות שהשם עשה לנו, זה יכול למשוך גם עליו נסים.
- * הדרך המהירה ביותר להביא על האדם חסדים, זה ע"י התמדה בהודיה והזכרת חסדי השם. (מפרשים).
- * חלק הארי של תפילותינו הם שבח והודיה להשם – דו"ק ותשכח!
- * התפילות של אדם שהוא מודה תמיד, הם חזקים מאוד, ויכולים להביא ישועות גדולות!
- * הרבה יותר נחמד להיטיב עם מי שמודה ושמה ומכיר בטובה, מאשר עם מי שכסדר מתלונן ומבקש רק עוד ועוד וכן הוא כביכול אצל השי"ת! בדורשי רשומות אמרו שעם "אתה אמרת היטיב" – אז "היטיב עמך"!! (פר' וישלח).
- * רבי שמשון פינקוס זצ"ל סיפר שהיה מקום שהיו צריכים גשם, הם התפללו וצמו הרבה. בסוף חשבו לעשות סעודת הודיה להשם על כל מה שיש להם, ורק אז קבלו הישועה!
- * ההודיה בלב שלם ומעומק הלב הוא חזק במיוחד. (אמנם גם מן השפה לחוץ שוה המון, ויגרום לך בסוף להגיע גם לעומק הלב).
- * **תפקידנו בהג הפסח להשתנות מ"קוועטשער" (מתלונן ונגרן) לבעל הודיה. תשתדל להודות עם געשמאק ושמחה. תעבוד ע"ז - כל פעם קצת.**
- * מי שתמיד מודה להשם אין לו מצבים קשים לנסיונות.
- * מי שבשמחה, מכיר שהשי"ת אוהב אותו, ובסוף כיון שהוא יודע שהוא אוהב, הוא גם יכול לאהוב אחרים.
- * אהבת אנשים אחרים הוא הבטחה להצליח בחיים.
- * אני מכיר יהודי שתמיד היה כ"כ מלא הודיה להשי"ת, שבהיותו במחנות הריכוז, הוא תמיד נשאר בשמחה. הוא היה מרוכז ועסוק תמיד לשלם להשי"ת על כל טובותיו, ותמיד סיכן את עצמו כדי להציל אחרים.
- * הצדיק הזה למד המון המון חוה"ל. החוה"ל היה מהראשונים, והוא אבי כל ספרי המוסר. הכלל של הספר הוא לעבוד את השם מתוך הכרת הטוב על כל חסדיו.

ונצעק אל ד' כו' וירא כו' ואת לחצינו

ידוע מהספה"ק, שצעקה (במיוחד הלילה) – בכחה לחולל פלאים, ובמיוחד אם זה מעומק הלב. זה יכול לשחרר אותך מהמצרים הפרטי הרוחני (והגשמי) שלך! עוד כתבו הספרים שאפילו "קול צעקה" – כאילו אתה בוכה, גם כן כוחו גדול ויביא לך ישועות גדולות.

וכמו שהקב"ה הציל אותנו מהלחצים במצרים, כן כל אדם שמרגיש לחץ בחייו, יכול להגיע הלילה לבטחון, שיסיר ממנו כל לחץ ויביא לו רוגע ושלום, ושמחה בחייו!

- * באירופא, מי שהיה תמיד מתלונן, היה נחשב כמי שיש לו חותם של חוטא! (א זינדיגער).
- * רבי אביגדור מילר זצ"ל פעם מסר שיחה שלימה על הדברים הנוראים שהיו במלחמה, לפרטי פרטים. אח"כ אמר **שאם אנשים היו מתבוננים כל הזמן על החסדים הנפלאים שהשם עושה לנו בעולם (הוא פירט אבטיח!) אז לא היה יכול להיות מלחמה.**
- סיפורי ישועות שעי"י הודיה**
- * היה בחור שחיפש שידוך כמה שנים בלי הצלחה. הוא החליט להשקיע כל יום חצי שעה של הודיה להשם, במשך שבועיים. באותם שבועיים הוא קיבל ההצעות החשובות ביותר!
- * עוד יהודי היה לו הנהגה קשה שהיה לו קשה מאוד להגמל ממנו. הוא התפלל כסדר ולא נענה. הוא החליט להודות להשם על כל חסדיו, וגם על כל הצלחה קטנה כששלט על עצמו אפילו במקצת! (במקום להתלונן שבאופן כללי הוא לא הצליח). תוך חודש או חודשיים הוא הצליח להגמל לגמרי!

* היה יהודי שבתפילת שחרית בראש השנה הוא הרגיש קרירות מיוחדת, בלי כוונה ובלי רגש. במקום להיות עצוב, הוא הודה להשם שעכ"פ זכה להתפלל בציבור ב"הצלחה". כשכר על ההודיה – המוסף שלו היה בכוונה גדולה והתלהבות!!

עדיף לומר שקר חיובי (להודות על החלק המיעוט ולהתעלם מהרוב הלא מוצלח, וכדומה) מאשר אמת שלילי. אנשים שתמיד מדברים שמצבם טוב (הודו להשם כי טוב) יזכו שמצבם שישתנה לטוב וחסד! (כי לעולם חסדו!) (כנ"ל מרבי שאול בראך זצ"ל).

שמעו ותחי נפשכם! לשיעורי הרב - בקו השגחה פרטית בטלפון 02-3011300 ובקו ישיר 02-3011906

או בקול הלשון בטל' 03-9290709-93-1-4 לאנגלית 2, לאידיש 1, ללשה"ק 4

להארות והערות והשתתפות בהפצה: 0504154557 להפצה בירושלים: 0583223498 לקבל במייל: A7171474@GMAIL.COM

FOR BITACHON WEEKLY IN ENGLISH – thenewbitachonweekly@gmail.com